

Kultur

Wanås: Jennifer Forsberg

Konst 12 timmar sedan

När Wanås för första gången förlänger sin säsong inne på konsthallen sker det med Österlenkonstnären Jennifer Forsbergs i allra högsta grad platsspecifika verk, "Jordränta". Konstskribenten Carolina Söderholm tycker det är en start som lovar mycket gott.

f AA**KONST****Jennifer Forsberg**

Utställningen "Jordränta" visas på Wanås konsthall till 22 december

Leran vältrar sig under borden och smyger längs med golvet. Andra gånger gömmer den sig i lådor och slingrar sig om bordsbenen. När jag kommer till Wanås håller den fortfarande på att torka, och känns sval mot handflatan.

"Jordränta" kallar Jennifer Forsberg sin utställning. Redan för ett år sedan började hon gräva på platsen där godsets tegelbruk en gång legat. Möjligen var det just den sorts lera hon nu knådat, som på 1700-talet användes till teglet i det kostall som idag utgör konsthall. Trots dess omvandling till utställningsrummets vita kub, märks spår av det förflutna. Längs med golvet i den mittsektion där Forsberg ställer ut, tränger skrovliga stenbumlingar fram ur betong och puts. Precis som i hennes arbete gör sig jorden påmind.

Satsningen är den första i en ny serie under senhösten. Istället för att slå ner på takten, förlänger Wanås konsthallens säsong genom att fånga upp intressanta konstnärskap i regionen. Ett taktiskt beslut, med tanke på det nyöppnade hotell och restaurang som drar till sig besökare året om.

Fast när installationerna från årets huvudutställning "SculptureMotion" plockas ner 5 november lär resten av konsthallen kännas öde, såvida inte fler inslag väntar innan jul. Den konstnärliga ledarduon Elisabeth Millqvist och Mattias Givell har genom ett dynamiskt program konsekvent arbetat för att göra Wanås till en plats dit man inte åker en gång per år utan flera, för nya utställningar, seminarier, performances och evenemang.

Det finns något helt sympatiskt i viljan att göra platsen levande och vidga dess potential. Samtidigt krävs en fyllighet i utbudet för att göra det extra besöket värt sin tid och sitt pris.

I vart fall tar Jennifer Forsberg övertygande rummen i besittning när hon både kärleksfullt och kritiskt, idémässigt och handfast förhåller sig platsens karaktär. Inget material kunde passa bättre för de frågor hon handskas med, kring marken, makten och mödan. Det handlar om jorden. De som ägt den och brukat den genom sekler. Tålmodigt ringlar hon leran från godsets ägor till enkla krukor och tummar skålar till ett slags keramiska urformer i miniatyr, i väntan på att fyllas med innehåll.

I det mindre rummet placerar hon dem på silverfat, som i en luftigt svävande installation stiger mot ljuset. Ungefär som människan i alla tider trälät i sitt anletes svett för att frigöra sig från det jordiska. Medan vissa har fötts med silversked i mun, har andra stått fast i leran - i likhet med ett par av utställningens slitna allmogebord. Obevekligt förhåller hon sig till jordbrukssamhällets förflutna, och mer specifikt Wanås, ännu så tydligt präglad av sitt feodala arv.

Jennifer Forsberg, utbildad i keramik på Högskolan för Design och Konsthantverk i Göteborg och rektor för Österlenskolan, är en fin representant för den strömning där konsthantverkets material och tekniker tar plats i konstens rum. Det är tydligt bland annat i det textila överdådet på årets Venedigbiennal, men också hos de glaskonstnärer vars storslagna installationer fram till mars visas på Dunkers kulturhus i Helsingborg.

Lika relevant är rörelsen åt andra hållet, där bildkonstnärer ledigt brukar hantverkets material. Däribland brasiliansk-italienska Anna Maria Maiolino som på Malmö konsthall (2011) och Documenta i Kassel (2012) låtit leran förmedla en känsla av tid och arbete, kropp och tyngd.

Jag läser att titeln, "Jordränta", är ett nationalekonomiskt begrepp för arrendeavgift, och även använts för att bestämma värde på mark. Här får det också en symbolisk betydelse, vi lever alla av det som jorden förräntar. Trots en explosiv teknologisk och digital utveckling bygger vår tillvaro i grunden på det jorden ger.

Vad händer då när ytan krackelerar och spricker, som i Forsbergs lerskulpturer? Torkade men inte brända, kan de återgå till naturens kretslopp. På samma sätt omfattas såväl adel som drängar av jordfästningens sakliga poesi: av jord är du kommen, till jord ska du åter varda.

Ett sådant dystert avslut finns det inte nödvändigtvis fog för. Tvärtom rymms här också ett lekfullt och sinnligt inslag. Med förhållandevis enkla medel skapar Jennifer Forsberg en mångbottnad utställning. Det bådar gott för Wanås om seriens kommande satsningar blir lika lyckade .

CAROLINA SÖDERHOLM
